

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 63/20
Люксембург, 28 май 2020 г.

Закljučения по дела C-620/18 и C-626/18
Унгария и Полша/Парламент и Съвет

Генералният адвокат Campos Sánchez-Bordona предлага на Съда да отхвърли жалбите за отмяна, подадени от Унгария и Полша срещу директивата, която укрепва правата на командированите работници

Предвид развитието на трудовите пазари в Съюза след последователните разширявания и икономическата криза от 2008 г. законодателят на Съюза може да извършва преоценка на интересите на предприятията, които се ползват от свободното движение на услуги, и на интересите на командированите работници

През 2018 г. законодателят на Съюза приема директива¹ (наричана по-нататък „изменящата директива“), с която изменя Директива 96/71/ЕО относно командироването на работници (наричана по-нататък „Директива 96/17“)² с цел да гарантира на същите по-голяма закрила, що се отнася, в частност, до тяхното възнаграждение и трудовите и социалните им права. Съгласно изменящата директива тези аспекти на условията на труд на командированите работници следва по принцип да са съобразени с нормите, приложими в приемащата държава членка, тоест в държавата членка, в която са командировани работниците.

От една страна, когато работниците са командировани за период от повече от 12 месеца (или по изключение — от 18 месеца), изменящата директива изисква спрямо тях да се прилагат на практика същите ред и условия на работа като тези, които важат за работниците от приемащата държава.

И Унгария, и Полша подават жалба пред Съда, като искат пълна или частична отмяна на изменящата директива. Германия, Франция, Нидерландия, Швеция (само по дело C-626/18) и Комисията встъпват в производството в подкрепа на Парламента и на Съвета.

В представените днес заключения генералният адвокат Manuel Campos Sánchez-Bordona, на първо място, счита, че **за приемането на изменящата директива е използвано подходящо правно основание**. В този контекст генералният адвокат подчертава, че подобно на Директива 96/71, изменящата директива преследва две цели, от една страна, да гарантира, че предприятията ще могат да осъществяват транснационално предоставяне на услуги, командировайки работници от държавата, където са установени, и от друга страна, да защитава правата на командированите работници и да препятства нелоялната конкуренция между предприятията, произтичаща от различните равнища на закрила в държавите членки.

Генералният адвокат признава, че повечето от разпоредбите на изменящата директива се отнасят именно до закрилата на командированите работници, което се обяснява с обстоятелството, че **законодателят на Съюза намира за необходимо да измени в този смисъл Директива 96/71 предвид развитието на трудовите пазари в Съюза след последователните разширявания и икономическата криза от 2008 г.** Генералният

¹ Директива (ЕС) 2018/957 на Европейския парламент и на Съвета от 28 юни 2018 година за изменение на Директива 96/71/ЕО относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги (ОВ L 173, 2018 г., стр. 16).

² Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 година относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги (ОВ L 18, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 29).

адвокат подчертава, че когато е приел хармонизиращ акт като Директива 96/71, законодателят на Съюза не може да бъде лишен от възможността да адаптира този акт към последващата промяна в обстоятелствата или към развитието на познанията.

Освен това според генералния адвокат обстоятелството, че изменящата директива е насочена главно към закрилата на командированите работници, не означава, че тя е трябвало да бъде приета на основание член 153 ДФЕС, отнасящ се до някои аспекти на социалната политика на Съюза. В това отношение той припомня, че акт, който изменя предходен акт, по принцип има същото правно основание като изменяния акт. Така член 53, параграф 1 ДФЕС и член 62 ДФЕС, чиято цел е да гарантират свободата на установяване и свободното движение на услуги, могат да бъдат подходящо правно основание за изменящата директива, каквото са били и за Директива 96/71.

На второ място, генералният адвокат посочва, че изменящата директива само координира прилагането на съответните трудови норми на приемащата държава и на държавата по произход и в никакъв случай не определя ставките на заплащане, тъй като това е от компетентността на държавите членки. Също така, някои елементи на възнаграждението на командированите работници ще продължат да бъдат различни от тези на възнаграждението на местните работници, така че няма да изчезнат разликите в реалното възнаграждение, получавано от двата вида работници. Поради същата причина генералният адвокат счита, че няма да изчезнат напълно и конкурентните предимства на предприятията от държавите от Съюза с по-ниски разходи за труд, които командирова работници в държави членки с по-високи разходи за труд.

На трето място, генералният адвокат смята, че при приемането на изменящата директива **законодателят на Съюза е спазил изискванията на принципа на пропорционалност, без явно да превиши широкото си право на преценка във връзка с регулирането на транснационалното командироване на работници.** В частност той счита, че замяната в текста на изменящата директива на понятието „минимални ставки на заплащане“ с понятието „възнаграждение“ е обоснована от практическите трудности, свързани с използването на първото понятие. Всъщност някои предприятия са могли при командироването на своите работници да проявят склонност да им плащат минималната заплата, независимо от тяхната категория, функции, професионална квалификация и стаж, създавайки разлика в заплащането в сравнение с местните работници в сходно положение.

Освен това генералният адвокат счита, че въведената с изменящата директива уредба на продължително командированите работници (за 12 или 18 месеца) е обоснована и налага пропорционални ограничения на свободното предоставяне на услуги, доколкото е съобразена с положението на работниците, които са по-силно интегрирани на трудовия пазар на приемащата държава.

Накрая, генералният адвокат отбелязва, че изменящата директива не съдържа никаква материалноправна уредба относно командироването на работници в сектора на транспорта и че ще се прилага спрямо този сектор едва когато в бъдеще за целта се приеме законодателен акт. В това отношение генералният адвокат отхвърля довода на Унгария, че със самата препратка към този бъдещ законодателен акт изменящата директива нарушава разпоредбата от Договора за функционирането на ЕС, отнасяща се до прилагането на принципа на свободното движение на услуги в сектора на транспорта³.

С оглед на всичко това генералният адвокат предлага **на Съда да отхвърли в тяхната цялост жалбите, подадени от Унгария и Полша.**

³ Член 58, параграф 1 ДФЕС.

ЗАБЕЛЕЖКА: Заключение на генералния адвокат не обвързва Съда. Задачата на генералните адвокати е да предложат на Съда, при пълна независимост, правно разрешение на делото, което им е поверено. Съдиите от Съда пристъпват към разисквания по делото. Съдебното решение ще бъде постановено на по-късна дата.

ЗАБЕЛЕЖКА: Жалбата за отмяна цели да бъдат отменени актове на институциите на Съюза, които противоречат на правото на Съюза. При определени условия държавите членки, европейските институции и частноправните субекти могат да сезират Съда или Общия съд с жалба за отмяна. Ако жалбата е основателна, актът се отменя. Съответната институция трябва да отстрани евентуалната празнота в правото, създадена с отмяната на акта.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

Пълният текст на заключенията ([C-620/18](#) и [C-626/18](#)) е публикуван на уебсайта CURIA в деня на представянето